σμένο.

Μόλις μπῆκαν οἱ ἐπισκέπται στὸ δωμάτιο, ἡ τρελλὴ σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι της.

Καὶ τότε μιὰ βραχνὴ κραυγὴ βγῆκε ἀπ' τὸ στῆθος τοῦ Λουκιανοῦ.

— Αὐτή !.... Αὐτή !.... ψιθύρισε.

Ἡ τρελλὴ ὡστόσο τὸν ἐκύτταζε μ' ἕνα βλέμμα ἀπλανές.

— Θεέ μου.... ψιθύρισε μόνο. Ἐσύ.... Ἐσύ....

Καὶ ἀλλάζοντας ἀπότομα ὕφος, ξέσπασε σὲ ἄγρια γέλια.

Ὁ Λουκιανὸς τότε τὴν ἐπλησίασε καὶ πιάνοντάς της τὸ χέρι ψιθύρισε :

— Μαρία !....

Ἡ τρελλὴ τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ τρομαγμένη. Ἔμεινε κατόπιν σιωπηλὴ καὶ φαινόταν σὰν νὰ κατέβαλε προσπάθειες γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὴ μνήμη της.

Μὰ δὲν κατώρθωσε κι' ἐψιθύρισε :

— Ποιὸς εἶν' αὐτός ;

— Εἶνε ὁ κ. ὑπουργός ! τῆς ἀπάντησε ὁ διευθυντής. Ἔλα, κάνε τὰ παράπονά σου.

— Θέλω νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα.... εἶπε τότε ἐκείνη. Δὲν εἶμαι τρελλή....

— Πάλι τὰ ἴδια ; τῆς φώναξε ὁ διευθυντής.

— Ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλή. Ἐσεῖς, κύριε, σῶστε με.... ἐξακολούθησε, πέφτοντας γονατιστὴ μπροστὰ στὸ Λουκιανό. Σῶστε με !... Δὲν εἶμαι τρελλή... Θεέ μου...

Ὁ Λουκιανὸς ἐγύρισε τότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀφῆστε με μόνο μαζύ της.

Καὶ τὸν ἐκύτταξε τόσο ἐπιτακτικά, ὥστε ὁ διευθυντὴς δὲν ἐτόλμησε νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρησι.

— Μάλιστα, κύριε ὑπουργέ, εἶπε.

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Λουκιανὸς βρισκόταν μόνος μέσα στὸ κελλὶ μαζὺ μὲ τὴν τρελλή.

Τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε τρυφερά :

— Μαρία.... Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις λοιπόν : Εἶμαι ὁ Λουκιανός. Θυμήσου λίγο.

Ἡ τρελλὴ ὅμως τὸν κύτταζε μὲ βλέμμα ἀπλανές.

— Γιατί.... γιατὶ μ' ἔκλεισαν ἐδῶ μέσα ; τραύλιζε. Γιατὶ μ' ἔκλεισαν σ' αὐτὴ τὴ φυλακή ; Δὲν ἐσκότωσα κανέναν ἐγώ.... Ἄλλος μοῦ σκότωσε τὴν ψυχή μου....

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Λουκιανοῦ.

— Μαρία.... φτωχή μου Μαρία, ψιθύρισε. Τώρα βλέπω τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκαμα στὴ ζωή μου. Τώρα βλέπω, ὅτι ἡ δόξα, τὰ πλούτη, ὅλες αὐτὲς ἡ ἐφήμερες ἀνθρώπινες ματαιοδοξίες, δὲν ἀξίζουν τίποτε μπρὸς στὴν ἱκανοποίησι τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου ποὺ νοιώθει πὼς ἔκανε εὐτυχισμένο ἕνα ἀγαπητό του πρόσωπο. Ναί. Αὐτὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ κ α θ ῆ κ ο ν. Δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω πειά, Μαρία....

Ἡ τρελλὴ τὸν κύτταζε παράξενα. Κι' ἔξαφνα ξέσπασε σ' ἕνα ἄγριο κλάμμα καὶ γέλιο μαζύ.

....

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ πρωϊνὲς ἐφημερίδες ἀνήγγελαν μὲ χτυπητοὺς τίτλους τὴν ξαφνικὴ κι' ἐντελῶς ἀπρόοπτη παραίτησι τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης Λουκιανοῦ Ντεκάζ.

Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους ποὺ εἶχαν ἀναγκάσει τόσο ἀπότομα τὸν τόσο λαμπρὸν αὐτὸ πολιτικὸ νὰ διακόψῃ στὴ μέση τὴν καριέρα του.

Α. MAURIN

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στὸ δικαστήριο, ποὺ ἐκδικάζεται μιὰ ὑπόθεσις διαζυγίου.

Ὁ συνήγορος τῆς συζύγου.—Ὁ σύζυγος τῆς πελάτιδός μου, κύριε πρόεδρε, ὑπῆρξε πάντα ἀπέναντί της βάναυσος, ὀργίλος, ἀγροῖκος, κτηνώδης.

Ὁ συνήγορος τοῦ συζύγου.—Ἡ κυρία αὐτή, κύριε πρόεδρε, ὑπῆρξε πάντοτε μέγαιρα, φιλόνεικος, ἀνυπόφορη.

Ὁ πρόεδρος.—Τότε λοιπὸν πῶς ἰσχυρίζεσθε, ὅτι οἱ χαρακτῆρες των δὲν συμφωνοῦσαν ;

Κόκκαλο οἱ συνήγοροι.

* * *

Παρεξήγησις.

— Θὰ πάρω μιὰ γραφομηχανὴ γιὰ τὴν ἀλληλογραφία μου.

— Μπᾶ ! Καὶ ξέρεις γραφομηχανή ; Θὰ σ' ἔμαθε βέβαια καμμιὰ δακτυλογράφος σου.

— Ἀκριβῶς.

—Καὶ μὲ ποιὰ μάρκα εἶσαι ἐξασκημένος νὰ ἐργάζεσαι ;

—Μὰ... μ' ἐκείνη τὴν ξανθή.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μια σωτηρία ἐφεύρεσις. Πῶς γίνονται οἱ φυλακισμένοι ἀρνάκια. Ἡ... ξυλοφορτωτικὴ μηχανή. Ὁ Ὄσλε καὶ ἡ μουσική. Ἡ φάρσα τῶν ἀπορριφθέντων φοιτητῶν, κτλ. κτλ.

Σὲ πολλὲς φυλακὲς τῆς Ἀμερικῆς ἐφαρμόζοταν μέχρι πρό τινων ἐτῶν ἕνας πολὺ πρωτότυπος τρόπος τιμωρίας τῶν δυστρόπων καὶ ταραξιῶν κρατουμένων.

Τὸν τρόπο αὐτὸν τὸν ἐφεῦρε πρῶτος ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν τοῦ Κολοράδο, Χόϋτ. Ὁ μίστερ Χόϋτ σκέφθηκε —καὶ πολὺ λογικὰ βέβαια— ὅτι ἡ διάφορες ποινὲς ποὺ ἐπέβαλαν ὥς τότε στοὺς ἀπειθάρχητους φυλακισμένους, δὲν ἦσαν ἀποτελεσματικές.

«*Βάλτε ἕναν κατάδικο*, ἔγραφε σὲ μιὰ σχετικὴ ἔκθεσί του, *στὸ σκοτεινότερο κελλὶ τῆς φυλακῆς, δώστε του ξερὸ ψωμὶ καὶ νερό, δέστε του ἀλυσίδες μὲ ἑαρειὲς σφαῖρες στὰ πόδια... Ἀντὶ νὰ τὸν σωφρονήσετε, θὰ τὸν κάνετε μάρτυρα! Ὅταν ὅμως τὸν καθήσετε ἀπάνω σ' ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα καὶ τὸν ξυλίσετε ὄχι μὲ βούρδουλα, βέβαια, στὰ σαρκώδη μέρη τοῦ σώματός του, θὰ τὸν κάνετε ἥμερο σὰν ἀρνάκι—καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ξυλοφόρτωμα αὐτὸ γίνει ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν ἄλλων καταδίκων*».

Ὁ ἐν λόγῳ μίστερ Χόϋτ λοιπόν, εἰσήγαγε στις φυλακὲς μια «ξυλοφορτωτικὴ μηχανή», ὅπως τὴν ὠνόμασε.

Ὅταν ἡ μηχανὴ αὐτὴ μετεφέρθη στὶς φυλακές, διέταξε νὰ παραταχθοῦν ἐνώπιόν του οἱ κατάδικοι καὶ τοὺς εἶπε :

— Παιδιά, κατάργησα ὅλους τοὺς παληοὺς τρόπους τιμωρίας. Ἀπὸ σήμερα θὰ χρησιμοποιεῖται γιὰ τοὺς ἀτακτοῦντας αὐτὴ ἡ μηχανή. Εἶνε μιὰ μηχανὴ ποὺ δίνει γερὸ ξύλο. Θὰ εἶμαι ἐπειεικὴς καὶ καλὸς μαζύ σας. Ἀλλ' ἂν δὲν θελήσετε νὰ φανῆτε κ' ἐσεῖς καλοί, σᾶς δηλώνω ὅτι θὰ σᾶς κάθιζω στὴ μηχανὴ καὶ θὰ τὴ βάζω νὰ δουλεύῃ...

Συγχρόνως διέταξε νὰ δεῖξουν στοὺς καταδίκους πῶς λειτουργοῦσε ἡ «ξυλοφορτωτικὴ μηχανή».

Ἡ μηχανὴ λοιπὸν αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μιὰ μεγάλη καρέκλα, στὴν ὁποία ἐκάθιζαν κ' ἔδεναν γερά, μὲ διάφορα λουριά, τὸν κατάδικο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ.... καταχειρίσουν. Ἡ καρέκλα αὐτὴ γιὰ ψαθὶ εἶχε ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα, στὸ ὁποῖο βούλιαζαν.... τὰ ὀπίσθια τοῦ καταδίκου. Κάτω ἀπ' τὸ ἄνοιγμα ἐκεῖνο ὑπῆρχαν δυὸ ξύλα μακρουλά, ὅμοια μὲ κουτάλες, ἡ ὁποῖες ἀνεβοκατέβαιναν γρήγορα, χάρις σ' ἕναν ὀδοντωτὸ τροχό, ὁ ὁποῖος περιεστρέφετο μὲ ἠλεκτρισμό.

Ὅταν λοιπὸν γύριζαν τὸν τροχό, ἡ κουτάλες ἄρχιζαν ν' ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ νὰ χτυποῦν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὸν κατάδικο στὰ «μαλακὰ» μέρη τοῦ σώματός του, χωρὶς νὰ τὸν πληγώνουν. Πλήγωναν ὅμως ἔτσι βαθύτατα τὸ φιλότιμό του.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ μίστερ Χόϋτ ἐθαυματούργησε. Ὅλοι οἱ κατάδικοι ἡμέρεψαν σὰν ἀρνιά.

* * *

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἡ μουσικὴ τοὺς καταπραΰνει τὰ νεύρα, μὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποὺ καὶ μιὰ νότα ἀκόμα εἶνε βαριὰ νὰ τοὺς ἐκνευρίσῃ, νὰ τοὺς κάμῃ σωστὰ θηρία. Ἀπ' τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς χειροῦργος Ὄσλε.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐνῶ ὁ Ὄσλε ἔτρωγε σὲ κάποιο ἐστιατόριο, ἐπῆγε ἕνας μουσικὸς μὲ μιὰ φισαρμόνικα κ' ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Ὁ καθηγητὴς φώναξε τότε τὸ γκαρσόνι καὶ τὸ ρώτησε :

—«Ἔξοδο κινδύνου» δὲν ἔχει τὸ μαγαζί σας ;

— Μὰ εἴσοδος καὶ ἔξοδος εἶνε μία καὶ μόνη, ἡ πόρτα ποὺ βλέπετε κι' ἀπ' τὴν ὁποία μπαίνετε πάντα.

— Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θὰ φύγω ἐγώ ; ρώτησε ὁ Ὄσλε.

— Κύριε καθηγητά, μήπως σᾶς ἐνοχλεῖ ὁ μουσικός ; τὸν ρώτησε τὸ γκαρσόνι. Νὰ τὸν διώξουμε.

— Ὄχι, παιδί μου. Δὲν κάνει νὰ τὸν διώξῃς ! Πές τοῦ νὰ μὴ μπῇ νὰ πάῃ καὶ δός του γιὰ λογαριασμό μου δέκα δολλάρια.

Ἔτσι κι' ἔγινε.

Δυὸ ἄλλοι φτωχοὶ μουσικοὶ ὅταν εἶδαν τὸ πλουσιόπαιδο μουσικοῦ ποὺ πῆρε ὁ συνάδελφός τους, συγκινήθηκαν ἐπάνω καὶ πλησιάζοντας τὸν καθηγητή, ἔβγαλαν ἀπ' τὶς τσέπες τους δυὸ φλάουτα κι' ἄρχισαν νὰ παίζουν δυνατά.... γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ξεφύτρωσε κι' ἕνας ἄλλος ἀκόμα μουσικὸς μ' ἕνα ὄργανο παρόμοιο μὲ τὴ δική μας γκάιδα κ' ἄρχισε νὰ «πιπιλιζῇ» κι' αὐτὸς ἐκκωφαντικά.

Ὁ δυστυχὴς καθηγητής, ἐκνευρισμένος πειὰ στὸ ἔπακρον, σηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἀνατρέποντας τραπέζια καὶ καρέκλες, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Ὅπως ἐξακριβώθηκε κατάπαν, τὴ φάρσα αὐτὴ τὴν εἶχαν σκαρώσει στὸν Ὄλσε οἱ ἀπορριφθέντες στὸ μάθημά του φοιτηταί.